

Teologia unui Hristos "altfel decât noi"

23 noiembrie 2005

M.L. Andreasen

Hristos S-a angajat să-i facă pe oameni biruitori; El S-a pus garant pentru aceasta. Nu este o sarcină ușoară; dar lucrarea de ispășire nu poate fi încheiată înainte, sau fără ca El să împlinească acest lucru. Și astfel, Hristos continuă să-și ducă la îndeplinire această sarcină.

Din ultima generație de oameni, din rândul celor mai slabi dintre cei slabi, Hristos a ales un grup care să demonstreze că omul poate birui așa cum El a biruit. Hristos va fi îndreptățit și glorificat în cei 144000. Ei vor dovedi că este posibil ca omul să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu sub toate aspectele, și că omul poate, în cele din urmă, să stea „înaintea unui Dumnezeu sfânt, fără mijlocitor” (Marea Luptă 614). Se spune despre ei că „vor sta fără mijlocitor în mijlocul revărsării finale a judecăților lui Dumnezeu.” (Marea Luptă 649). „Ei sunt aleșii, uniți cu Hristos în marea familie din ceruri. Ei au biruit, după cum și El a biruit” (MS. 28 noiembrie 1897). Ne este adresată invitația: „Acum, în timp de Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos” (Marea Luptă 623).

În epistola sa către efeseni, apostolul Pavel prezintă această lucrare ca fiind o taină. El spune: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare - vorbesc despre Hristos și biserică” (Efeseni 5:31,32). Căsătoria simbolizează aici unirea dintre Hristos și biserică, realizată prin ispășire. În conformitate cu această imagine, la sfârșitul timpului de probă se face anunțul: „A venit nunta Mielului, și soția Lui s-a pregătit... I s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat; inul curat este neprihănirea sfinților” (Apocalipsa 19:8). După cum soțul și soția sunt una, tot astfel Hristos și biserica sunt acum una. Ispășirea, adevărata ispășire, ispășirea finală, ispășirea deplină a fost făcută. „Familia din ceruri și familia de pe pământ sunt una” (HLL 835).

Practic orice adventist a citit ultimele capitole din Marea Luptă, care descriu înspăimântătoarea luptă prin care va trece poporul lui Dumnezeu înainte de sfârșit. Așa cum Hristos a fost încercat la culme în ispitirea din pustie și în grădina Ghetsemani, tot astfel vor fi testați și cei 144000. Va părea că sunt lăsați să piară, că rugăciunile lor rămân fără răspuns, asemenea cererii lui Hristos din Ghetsemani. Dar credința lor nu va ceda. Asemenea lui Iov, ei exclamă: „Chiar dacă mă va ucide, totuși voi nădăjdui în El” (Iov 13:15).

Demonstrația finală a ceea ce Dumnezeu poate face din om va avea loc în ultima generație, când omenirea este împovărată cu toate defectele și slăbiciunile pe care rasa umană le-a acumulat în timpul a șase mii de ani de păcat și fărădelege. După cum spune sora White, ei suportă „rezultatele lucrării marii legi a eredității” (HLL 48). Slăbiciunea umană va fi supusă celor mai puternice ispite ale Satanei, pentru ca puterea lui Dumnezeu să se descopere în mod minunat. „Va fi un ceas de teribilă agonie pentru sfinți. Zi și noapte ei strigă la Dumnezeu pentru eliberare. După toate aparențele, nu au nici o cale de scăpare” (EW 283).

Conform noii teologii, pe care conducătorii noștri au acceptat-o și o susțin, cei 144000 vor fi supuși unor ispite incomparabil mai puternice decât cele întâmpinate de Hristos. Pentru că, în timp ce ultima generație va purta slăbiciunile și patimile strămoșilor, ei pretind că Hristos a fost scutit de toate acestea. Hristos, spunem noi, n-a moștenit nici una dintre patimile „care îi afectează pe descendenții naturali ai lui Adam” (Questions on Doctrine 383). De aceea El și-a îndeplinit lucrarea la un nivel mai înalt, cu totul diferit de cel al oamenilor care sunt nevoiți să lupte cu patimile moștenite, și deci n-a cunoscut și n-a experimentat adevărata putere a păcatului. Dar nu de un astfel de salvator am eu nevoie. Am nevoie de Unul care „a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi” (Evrei 4:15). Acest surogat pe care ni-l prezintă conducătorii noștri trebuie respins și va fi respins. Mulțumim lui Dumnezeu că „nu avem un mare preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; căci în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15).

Dar mai este o problemă cu această nouă teologie; ea îl acuză pe Dumnezeu că ar fi plănuit să-i înșele și pe oameni și pe Satana. Iată situația:

Satana susține în mod constant că Dumnezeu ar fi nedrept în pretenția Sa ca omul să împlinească legea, acest lucru fiind imposibil de realizat.

Dumnezeu susține că este posibil, și, pentru a-și dovedi afirmația, S-a oferit să-L trimită în lume pe Fiul Său. Fiul a venit, a împlinit Legea, și l-a provocat pe om să-L convingă de păcat. El a fost găsit fără păcat, sfânt și fără vină. El a dovedit că legea poate fi ținută, și poziția lui Dumnezeu

apărată; și că pretenția Sa ca omul să împlinească poruncile Sale este justificată. Dumnezeu a ieșit învingător, iar Satana a fost înfrânt.

Dar apare o problemă; pentru că Satana pretinde că Dumnezeu n-a jucat cinstit. L-a favorizat pe Fiul Său, L-a scutit de „efectele mării legi a eredității” cărora le sunt supuși toți oamenii; L-a „scutit de patimile și întinăciunile care-i afectează pe descendenții naturali ai lui Adam” (Questions on Doctrine 383). El n-a scutit întreaga omenire, ci doar pe Hristos. Acest fapt invalidează desigur lucrarea lui Hristos pe pământ. El nu mai este, de acum înainte, acela dintre noi care a demonstrat puterea lui Dumnezeu de a-l păzi pe om de păcat. El a fost un înșelător, pe care Dumnezeu L-a tratat preferențial, și care n-a fost afectat de patimile moștenite, asemenea celorlalți oameni.

Satana nu prea întâmpină dificultăți în a-i face pe oameni să accepte această părere; Biserica Catolică o acceptă; la timpul convenit, evanghelicii și-au dat consimțământul, iar în 1956 conducătorii Bisericii Adventiste au adoptat și ei acest punct de vedere.

Problema „scutirii” este cea care l-a determinat pe Petru să-L ia pe Hristos deoparte și să-l spună: „Depart de Tine lucrul acesta, Doamne, să nu Ți se întâmple așa ceva!” fapt care L-a mâniat atât de tare pe Hristos, încât i-a spus lui Petru: „Înapoia Mea, Satano!” (Matei 16:22,23). Hristos n-a dorit să fie scutit. El i-a spus lui Petru: „Nu cunoști lucrurile care sunt de la Dumnezeu.” Tot astfel și astăzi sunt unii care nu percep lucrurile lui Dumnezeu. Ei gândesc că este doar o problemă de semantică. Dumnezeu să aibă milă de ei și să le deschidă ochii asupra lucrurilor Sale. Prin această capitulare a conducătorilor adventiști în fața monstruoasei doctrine a unui Hristos „scutit,” ultima „redută” din calea Satanei a fost abandonată.

Ne rugăm din nou ca Dumnezeu să-Și salveze poporul.